

Jedoucí vlak

Pjotyr Kanya

Tu podivnost si musím zapsat,
strašnou, hrůza,
nevidím na nic, zlost,
sakra uхни, táák . . . bum!
a tma.

Víla přehlušená starobou,
prsten, divný,
modré oči a fialový (?) balvan,
visí na krku (chudinka),
tohle není Apollinaire.

Růžový sešit mizí v chřtánu tašky,
sežrán, recyklován a potupen.
Odporná hlava civí,
na infantilní časopis.

Díva se na mne,
špulí rty,
SEX
a zase podivná stařena
s podivnými otázkami.

Nevystupuj, ne! ne!! ne!!!
svetr nebrat,
stupující se násilí
ze-le-né tužky.

Nepovídej, dej tu RUKU pryč,
jo, jsi femme-fatale,
no, a co dál?

". . . stanice Ostrava - Svinov,
konečná zastávka,
vystupte prosím . . ."